

# DE TERUGKEER

---

Een serie in vijftien delen

CEFR B1

Nederlands (Standaardnederlands) · CEFR B1 · Sci-fi / Drama

Woordenlijst: Nederlands → Engels

## Over deze serie

---

Astronaut Mara Linde keert terug op aarde na zeven jaar op een ruimtestation. Haar lichaam moet opnieuw leren hoe de zwaartekracht voelt. Maar dat is het makkelijke deel. Haar dochter is opgegroeid zonder haar. Haar moeder is oud geworden. Haar ex-partner heeft een nieuw leven. Mara weet hoe ze een ruimtestation bestuurt. Ze weet niet hoe ze opnieuw thuis moet zijn.

### ***About this series:***

Astronaut Mara Linde returns to Earth after seven years on a space station. Her body must relearn how gravity feels. But that is the easy part. Her daughter has grown up without her. Her mother has grown old. Her former partner has a new life. Mara knows how to operate a space station. She does not know how to be home again.

## Hoe gebruik je deze serie?

---

- De verhalen zijn doorlopend verbonden. Lees ze op volgorde voor het beste begrip van het plot.
- Elk verhaal bevat een **woordenlijst** (NL → EN) met 11 woorden, een **voorbeeldzin** en **6 begripvragen**.
- Het **antwoordblad** staat achterin dit boek.
- Het niveau is CEFR B1. De taal is idiomatisch Standaardnederlands.
- Elk verhaal sluit af met een korte **grammatica- en themanotitie** voor de docent (cursief).

## Inhoudsopgave

---

1. **De landing** — *The Landing*
2. **Het huis** — *The House*
3. **Moeder** — *Mother*
4. **Zeven jaar nieuws** — *Seven Years of News*
5. **Elin** — *Elin*
6. **De collega's** — *The Colleagues*
7. **Lars** — *Lars*
8. **Wat zeven jaar doet** — *What Seven Years Does*
9. **Het interview** — *The Interview*
10. **Elin schrijft** — *Elin Writes*
11. **De stad** — *The City*
12. **Terug naar het station** — *Back to the Station*
13. **Lars en Elin** — *Lars and Elin*
14. **Beslissing** — *Decision*
15. **Terugkeer** — *Return*

# De landing

## *The Landing*

Nederlands (Standaardnederlands) · CEFR B1 · Sci-fi / Drama · ~1680 woorden

---

De capsule raakte de grond om 06:14 uur.

Mara Linde voelde de klap door haar hele lichaam. Ze had dit gevoel verwacht — de landing was altijd hard, dat wist ze — maar toch schrok ze. Zeven jaar lang had ze bewegingen gemaakt zonder weerstand. Zweven door een gang. Zichzelf vastpakken aan een handgreep. Objecten die bleven hangen als je ze losliet. En nu dit: een klap, een schok, en daarna stilte.

Ze lag op haar rug in de kleine cabine. Naast haar zaten Dmitri en Yuna, haar twee collega's die ook terugkeerden. Dmitri lachte — een kort, droog lachje van iemand die ook niet goed wist wat hij anders moest doen. Yuna zei niets. Ze keek naar het kleine raam boven haar hoofd, waar nu lucht te zien was. Gewone, blauwe lucht.

"We zijn thuis," zei Dmitri.

Mara zei niets terug. Ze was nog niet zeker of dat klopte.

Buiten hoorde ze stemmen. Mensen die naar de capsule liepen. Het reddingsteam — ze kende de procedure. Ze zouden de capsule openen, de drie astronauten controleren, hen op een brancard leggen en naar het medisch centrum brengen. Alles was voorbereid, alles was gepland. Dat was prettig. Als er een plan was, hoefde ze niet zelf te denken.

Ze had de afgelopen weken veel nagedacht over dit moment. Niet over de landing zelf, maar over daarna. Over wat er zou zijn als de capsule eenmaal op de grond stond en het reddingsteam de deur opende. Ze had geprobeerd zich voor te stellen hoe het zou voelen. Ze had verwacht dat ze blij zou zijn — opgelucht, misschien zelfs gelukkig. Ze was zeven jaar weg geweest. Ze mocht blij zijn.

Maar het enige wat ze nu voelde was: zwaar.

Haar lichaam voelde zwaar. Haar hoofd voelde zwaar. De lucht in de cabine — al goed, want de capsule was hersteld van de extreme temperaturen bij binnenkomst in de atmosfeer — voelde zwaar. Alles was zwaar. Dat was de zwaartekracht. Ze kende het verschijnsel, ze had er honderden rapporten over geschreven, ze had geadviseerd hoe toekomstige astronauten zich konden voorbereiden op de terugkeer. Maar al die kennis maakte het niet lichter.

De deur ging open. Licht stroomde naar binnen — zoveel licht dat Mara haar ogen moest sluiten.

Ze had geweten dat het licht anders zou zijn op aarde. Het licht op het station was altijd gecontroleerd: niet te fel, niet te donker, altijd hetzelfde. Kunstlicht, nooit echt zonlicht. Hier was het anders. Hier was het echt. Het was vroeg in de ochtend en de zon stond laag, maar het was toch veel meer licht dan ze in zeven jaar had gehad.

"Mevrouw Linde?" Een stem. Vriendelijk, professioneel. "Kunt u mij horen?"

"Ja," zei ze. Haar stem klonk vreemd. Laag en een beetje hees, als iemand die net wakker is, ook al was ze al een uur wakker. Ze had de afgelopen weken veel gepraat via videogesprekken met de grond, maar haar stem had zeven jaar gewend geraakt aan de klanken van het station.

"Goed. We gaan u nu voorzichtig naar buiten brengen. Probeer zo min mogelijk te bewegen."

Ze lieten haar niet lopen. Ze wist dat ook. Na zeven jaar in gewichtloosheid waren haar benen niet sterk genoeg om haar gewicht te dragen. Dat zou weken duren — misschien maanden. Ze moest oefeningen doen, elke dag, langzaam en geduldig. Ze had een rooster gekregen van het medisch team, met precies welke oefeningen, hoe lang, hoe zwaar. Ze kende de inhoud van het rooster uit haar hoofd.

Ze lag op de brancard en keek omhoog naar de lucht terwijl ze haar naar buiten droegen.

De lucht was groot.

Dat was het eerste wat haar opviel. Ze had verwacht dat de aarde kleiner zou voelen dan het heelal — in het heelal was ze omringd door eindeloze leegte, en de aarde was een kleine blauwe bol als je er ver genoeg vandaan was. Maar van hier, van de grond, was de lucht boven haar groter dan ze zich kon herinneren. Blauw, met kleine witte wolken aan de rand. De zon stond laag — het was vroeg in de ochtend — en het licht was geel en scherp.

Ze rook gras.

Ze had vergeten dat gras een geur had. Op het station rook alles naar metaal en gerecyclede lucht en de zeep die ze gebruikten voor de wekelijkse schoonmaak. Soms rook het naar eten — naar de voedingspakketjes die ze opwarmden — maar dat was ook een geconditioneerde geur, niet een echte geur. Dit was een echte geur. Iets nats en groens, iets wat ze niet goed kon benoemen maar dat haar ergens diep raakte, op een plek die ze zeven jaar had gesloten.

"Alles goed?" vroeg de stem van de verpleger.

"Ja," zei ze. "Het ruikt naar gras."

Een korte stilte. "Dat klopt," zei de verpleger, op een toon die liet horen dat hij niet precies wist hoe hij op dat antwoord moest reageren.

Ze reden haar naar het medisch centrum in een kleine bus. Mara keek door het raam. Ze zagen wegen, parkeerplaatsen, gebouwen van beton en glas. Gewone dingen. Een man die een hond uitliet. Een vrouw die op haar telefoon keek terwijl ze liep. Een kind op een fiets met een gele tas op zijn rug — schooltas, ze herkende het patroon. Kinderen die naar school gingen op een gewone ochtend.

Al die mensen hadden de afgelopen zeven jaar gewoon geleefd. Ze waren 's ochtends opgestaan, hadden ontbijt gegeten, naar hun werk gegaan, hun kinderen naar school gebracht. 's Avonds hadden ze tv gekeken of een boek gelezen of met vrienden gegeten. Ze hadden ruzie gehad met hun partner, zich zorgen gemaakt over hun werk, gelachen om kleine dingen. De wereld was gewoon doorgedaan.

Dat was logisch — ze wist dat — maar het voelde toch alsof het niet klopte. Alsof de wereld had moeten wachten.

In het medisch centrum werd ze onderzocht door drie artsen en twee verplegers. Ze controleerden haar bloed, haar botten, haar reflexen, haar ogen, haar evenwicht. Ze stelden vragen: "Voelt u pijn? Voelt u duizelig? Kunt u uw vingers bewegen?" Ze antwoordde op alles. Ze was niet bang voor de onderzoeken. Ze was eerder blij met ze. Zolang er onderzoeken waren, hoefde ze niet na te denken over wat daarna zou komen.

Na de onderzoeken mocht ze een tijdje rusten.

Ze lag in een ziekenhuisbed en staaarde naar het plafond. Het was een wit plafond, met kleine gaatjes in de tegels, zoals plafonds altijd zijn in ziekenhuizen. Ze had zo'n plafond in zeven jaar niet gezien. Op het station waren de plafonds van metaal, met kabels en leidingen langs de rand. Elk detail was functioneel. Hier was het plafond gewoon... een plafond. Geen functie, alleen ruimte.

Ze pakte haar telefoon. Die had ze meegekregen van het grondteam — haar oude telefoon, die al die jaren bewaard was in een kastje op het kantoor. Ze had hem opgeladen en hij werkte nog. Hetzelfde model als zeven jaar geleden, maar het scherm was langzamer dan ze gewend was van de apparatuur op het station. Ze had honderden berichten. Ze keek er niet naar. Ze opende de fotogalerij.

De laatste foto die ze had gemaakt voor de lancering was een selfie met Elin.

Elin was zeven jaar geleden zeven jaar oud geweest. Ze had een rode trui aangehad en haar haar zat in twee vlechten die een beetje scheef waren — ze had ze zelf gedaan die ochtend, voor het eerst, en Mara had ze niet rechtgezet omdat ze vond dat scheef er ook mooi uitzag. Elin lachte op de foto — een echte lach, met haar mond wijd open, haar tanden nog niet helemaal recht. Mara herinnerde zich die dag goed.

De lancering was 's middags geweest. 's Ochtends hadden ze samen ontbijt gegeten — pannenkoeken, want Elin had pannenkoeken gevraagd, en op zo'n dag zeg je geen nee. Na het ontbijt hadden ze de vaat gedaan samen. Elin had gezegd: "Mogen we een film kijken?" en Mara had gezegd: "We hebben geen tijd," en Elin had gezegd: "We hebben altijd tijd voor een korte film," en ze hadden een korte film gekeken op de bank, Elin dicht tegen haar aan, met een deken over hen beiden.

Daarna waren ze naar het lanceerkamp gereden.

Elin had niet gehuild bij het afscheid. Dat had Mara verrast. Ze had zichzelf voorbereid op tranen, op vastpakken, op het moeilijke moment van loslaten. Maar Elin had haar stevig omhelsd, haar wang gezoend en gezegd: "Je komt terug, hè?" En Mara had gezegd: "Ja. Ik kom terug." En Elin had geknikt, alsof dat genoeg was.

Nu was Elin veertien. Ze zou haar zien over twee dagen, als de eerste medische controles klaar waren.

Mara legde de telefoon op het bed. Ze voelde haar lichaam zwaar worden — zwaarder dan ze gewend was, als altijd na een landing. Het was het gewicht van de aarde. Het was niet onprettig, maar het was wel vreemd. Alsof iemand langzaam op haar borst drukte, heel zacht maar constant.

Ze dacht aan het station. Aan de stilte daarboven — niet de absolute stilte, want het station maakte geluid, machines en ventilatoren en het kraken van metaal dat van temperatuur veranderde, maar de stilte van de ruimte zelf, buiten het station, de stilte die je voelde als je door het raam keek en het zwarte heelal zag. Aan de manier waarop de nacht en de dag elkaar elke negentig minuten opvolgden — zestien zonsopgangen per dag, als je ze wilde tellen. Aan de kleine kamer waar ze had geslapen, met haar slaapzak vastgemaakt aan de muur.

Ze had dat allemaal verlaten voor dit. Voor een ziekenhuisbed en een wit plafond en de geur van gras.

Ze vroeg zich af of ze er klaar voor was.

Ze wist het antwoord niet. Maar ze was thuis. Dat moest genoeg zijn.

Buiten, achter het raam van haar kamer, ging de zon op. Niet de zestiende zonsopgang van de dag. De eerste. En de laatste vandaag.

Mara keek ernaar totdat het licht te fel werd en ze haar ogen moest sluiten.

Ze sliep.

## Woordenlijst

| Nederlands               | Engels                                 | In het verhaal                                                        |
|--------------------------|----------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------|
| <b>capsule</b>           | <i>space capsule</i>                   | De capsule raakte de grond om 06:14 uur.                              |
| <b>zwaartekracht</b>     | <i>gravity</i>                         | Haar lichaam voelde zwaar door de zwaartekracht.                      |
| <b>brancard</b>          | <i>stretcher</i>                       | Ze lag op de brancard terwijl ze haar naar buiten droegen.            |
| <b>gewichtloosheid</b>   | <i>weightlessness</i>                  | Na zeven jaar in gewichtloosheid waren haar benen zwak.               |
| <b>gerecyclede lucht</b> | <i>recycled air</i>                    | Op het station rook alles naar metaal en gerecyclede lucht.           |
| <b>verschijnsel</b>      | <i>phenomenon</i><br><i>occurrence</i> | / Ze kende de zwaartekracht als verschijnsel uit honderden rapporten. |
| <b>fotogalerij</b>       | <i>photo gallery (phone)</i>           | Ze opende de fotogalerij op haar oude telefoon.                       |
| <b>vlechten</b>          | <i>braids</i>                          | Elins haar zat in twee scheeve vlechten die ze zelf had gedaan.       |
| <b>lancering</b>         | <i>launch / lift-off</i>               | Na het ontbijt reden ze naar het lanceerkamp.                         |
| <b>zonsopgang</b>        | <i>sunrise</i>                         | Op het station waren er zestien zonsopgangen per dag.                 |
| <b>ventilatoren</b>      | <i>fans / ventilators</i>              | Het station maakte geluid: machines, ventilatoren, krakend metaal.    |

## Begripsvragen

1. Hoe voelt de landing voor Mara, en waarom verwacht ze het maar schrikt ze toch?

- 2. Wat is het eerste wat Mara buiten opmerkt en waarom raakt haar dat zo?**
- 3. Waarom is Mara blij met de medische onderzoeken?**
- 4. Hoe was de ochtend van de lancering zeven jaar geleden?**
- 5. Hoe reageert Elin bij het afscheid van de lancering, en waarom verrast dat Mara?**
- 6. Welk contrast maakt Mara aan het einde over zonsopgangen?**

---

*Voor de docent/leerder: Verhaal 1 introduceert Mara via zintuigen: geur, licht, gewicht. Het contrast station–aarde loopt als rode draad. Taalkundig: verleden tijd gecombineerd met herinneringen; bijzinnen met 'omdat', 'zodat', 'totdat', 'ook al'. Thema: de aarde als onbekende planeet, de grens tussen verwachten en ervaren.*